

Egy feledhetetlen nap – 5 éves osztálytalálkozónk

Egy kicsit visszaforgatom az idő kerekét: 2012. június 16-a van. A Kossuth Iskolát virágok árasztják el. Kellemes virágillat járja át az iskola épületét. Ballag a nyolcadik osztály... A teremben ülünk megilletődve, némelyikünk könnyekkel küszködve hallgatta osztályfőnökünk búcsúzó gondolatait. Mielőtt elkezdődött volna a ballagás, Kati néni (Szöllősi Józsefné) ezekkel a szavakkal zárta búcsúját: „5 év múlva találkozunk.”

Az idő egyre csak múlt. Peregetek a napok, hetek, hónapok és évek... 2017-et írunk. Azóta már legtöbben a középiskolát is elvégeztük. Sokan továbbtanultunk, néhányan dolgoznak. Én néhány társammal Egerben tanulok. Nemsokára vége van az első tanévnek a főiskolán. Julcsi (Ábrahám Julianna) albérletében üldögélünk és beszélgetünk. Visszaemlékezünk, hogy 5 éve ballagtunk az általános iskolában, s elhatározzuk, hogy megszervezzük az 5 éves találkozót.

A facebook segítségével hamarosan sok választ kaptunk felhívásunkra, mindenki örült az ötletnek, így elkezdtük a szervezést. Bementem a régi, jó iskolánkba is. A falon a régi tablók, képek köszöntöttek. Milyen furcsa – gondoltam magamban –, ami egykor unalmas, megszokott, mindennapi volt, most mennyire új és csodálatos! A folyosó a régi, a tanterem is. Viszont diákok már nincsenek. Elballagott az utolsó osztály is. Már csak az emlékek lebegtek a tekintélyes épületben. Az iskola vezetése támogatta az osztálytalálkozó ötletét. Az időpont megvan, az iskola is. Már csak a tanárok és a diákok hiányoznak. Néhány volt osztálytársammal, Vivivel (Győri Vivien), Bogival (Szabó Boglárka Judit) és Judittal (Kiss Judit) megbeszéltük a részleteket. Meghívót szerkesztettem, majd kinyomtattam. Mindenkihez eljuttattuk és vártuk a visszajelzéseket. Egyre többen kerestek fel és örültek velünk együtt. Ellátogattunk volt osztályfőnökeinkhez: Szöllősi Józsefné Kati nénihez, Szarka Tünde nénihez és Végsőné Lukács Edit nénihez. Nagyon boldogok voltak a találkozó hallatán.

Egyre közeledett a nagy nap, majd elérkezett 2017. július 22., a találkozó napja. Négy órakor kezdődött a baráti találkozás. Régi, hű Kossuth Iskolánk aajtájánál gyülekeztünk. Ahogy telt az idő egyre többen lettünk, végül mindenki megérkezett, aki el tudott jönni. A folyosó újra hangokkal lett teli. Életet varázsoltunk az épületbe. 14 diák és 3 tanár ment be a régi osztályteremünkbe (5. tanterem), ahonnan valamikor elballagtunk. Megkezdődött az osztályfőnöki óra. Kati néni magával hozta nyolcadikos naplónkat. Mindenki leült a régi helyére. Mint szervező köszöntöttem a megjelent osztálytársakat és a tanárokat. Kati néni névsor szerint szólított bennünket és mindenki elmesélte, hogy mi történt vele az elmúlt 5 évben, s milyen jövőbeli tervei vannak. Volt olyan osztálytársunk, akit ballagás óta eddig nem láttunk, nem hallottunk róla semmit. Jó volt most újra látni és hallani egymást. Voltak olyan tanulók is, akik nem tudtak eljönni a találkozóra, de üzenetben köszöntöttek bennünket, és leírták, hogy hogyan alakult az életük az elmúlt öt évben. A tanáraink is elmesélték, hogy mi történt velük az elmúlt években. Csillogó szemükből tudtuk, hogy jól érzik magukat.

A beszélgetés közben felmerültek a régi emlékek: osztálykirándulások, hulladékgyűjtések, projekt-hetek. Nagyon jókat nevetgeltünk az emlékek hallatán. Előkerültek a fényképek, régi dolgozatok, emlékek. Próbáltam én is mindent megőrizni. Sokan azt gondolnák, hogy 5 év nem sok idő... De mégis. A beszélgetés után közösen kimentünk a folyosóra és megnéztük a tablónkat. Ott készítettünk fényképet és elkészítettünk iskolánktól. Lehet, hogy utoljára léptünk be úgy az épületbe, hogy az Kossuth Iskola. Drága iskolánk! Társaim nevében köszönöm neked azt a sok élményt, boldog percet, amit ott élhettünk át falaid között. Sok barátság, szerelem, kellemes perc, óra, s „kellemetlen” dolgozat zajlott ott le életünk nyolc jelentős éve alatt! Reméljük, hogy a jövőben is gyerekek kacagásától lesz hangos az épület! Minden volt kossuthos diák szeretettel emlékezik vissza iskolájára. Az emlékeket senki nem veheti el tőlünk! De minden vég egy új kezdete!

A találkozó a Malom Vendéglőben folytatódott tovább. Finom vacsora mellett idéztük tovább az emlékeket. Szöllősiné Kati néni nagyon szép és finom pergelt tortával kedveskedett nekünk. Tündike néni és Edit néni finom csokival és pezsgővel lepelt meg bennünket. Köszönjük szépen! Nagyon jól éreztük magunkat. A közös vacsora és beszélgetés (s záróra) után néhányan még a sétáló utcában beszélgetünk

hajnalig.

Összességében nagyon jól sikerült a rendezvény. Az osztály fele jelent meg a találkozón, ami viszonylag egészen jó arány. Osztálytársaim és osztályfőnökeink is nagyon jól érezték magukat. Köszönjük nekik, hogy megtiszteltek bennünket jelenlétükkel! Velük volt igazi ez az egész! Nekik is köszönhetjük, hogy az életben helyt tudtunk állni. No meg persze többi tanárunknak is, akik lélekben velünk voltak.

Köszönöm mindenkinek ezt a csodálatos napot! Külön köszönet azoknak a volt osztálytársaknak, akik segítettek a szervezésben, a találkozó lebonyolításában.

5 év múlva újra találkozunk!

Most Sarkadi Sándor: A gyűrött tabló című vers gondolataival búcsúzom:

„A gyűrött tablót forgatom kezemben,
S míg szemem régi arcok között kutat,
Bölcs mosolyod a szívemig szalad,
Öreg tanárom. – Hangod ide rebben...”

Fészekben nőttünk nálad, nem teremben;
Mint fiának a fecske bogarat,
Hordtál a szánkba ízes szavakat,
Hogy tőlük egyszerű ének édesedjen!

Öt éve már, hogy szárnyra kapva szállunk,
Az emléked hozzád mégis hazahajt,
Ha más eget hasít is már a szárnyunk,
Neked mondjuk fel máig is dalt!”

Szabó Szilárd
főszerző, volt kossuthos diák